

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl předsedou senátu Mgr. Pavlem Turečkem ve věci žalobkyně: **XXX**, nar. XXX, bytem XXX, zast. JUDr. Annou Romanovou, advokátkou se sídlem Hradec Králové, nám. 5. května 812, proti žalovanému: **XXX**, nar. XXX, bytem XXX, zast. JUDr. Pavlem Novákem, advokátem se sídlem Praha 8, V Holešovičkách 1579/24, o *výživné manželky*,

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen platit počínaje dnem 27.1.2011 žalobkyni výživné manželky v částce 12.000,- Kč měsíčně, a to vždy do každého 15. dne v měsíci.
- II. Dlužné výživné za období od 27.1.2011 do 31.10.2011 ve výši 109.935,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady tohoto řízení v částce 68.625,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku, k rukám JUDr. Anny Romanové, advokátky, jako zástupkyně žalobkyně.
- IV. Návrh žalobkyně, aby soud vyslovil předběžnou vykonatelnost rozsudku, se zamítá.
- V. Žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích soudní poplatek v částce 7.200,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto výroku.

Odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou doručenou 27.1.2011 domáhala, aby žalovanému s účinností od podání žaloby byla uložena povinnost platit jí jako jeho manželce výživné ve výši 12.000,- Kč měsíčně. XXX. Se žalovaným nežijí ve společné domácnosti od února 2010, tedy od doby, kdy odjel na půl roku na vojenskou misi do XXX a po návratu do České republiky pobýval ve společném domě XXX pouze sporadicky o víkendech. Již před odjezdem na zahraniční misi žalovaný setrval z pracovních důvodů v XXX a nepravdělně se vracel na víkendy domů. Žalobkyně dále tvrdila, že je zaměstnána jako XXX. Ze svého příjmu financuje potřeby dětí a potřeby své a dále hradí běžné výdaje spojené s vedením domácnosti. Pečuje o společnou domácnost a zajišťuje potřeby nezletilých dětí tím, že se stará o jejich výchovu a výživu, dohlíží na přípravu do školy, na zájmové aktivity a mimoškolní činnost, na všestranný rozvoj osobnosti dětí, na správu jejich věcí a snaží se pro nepřítomnost žalovaného plnit výchovnou roli za oba rodiče. S výchovou nezletilých dětí jít v případě nutnosti vypomáhá její otec případně její sestra. Dále tvrdila, že žalovaný je zaměstnán u XXX, vedle plnění běžných pracovních povinností se zúčastňuje i zahraničních vojenských misí. Kromě základního platu a vysoké odměny za účast na zahraniční vojenské misi, dále pobírá další fakultativní složky odměny, prémie, příplatky a cestovních náhrady. Tvrdila, že měsíčně žalovaný ze svého příjmu na její účet poukazuje částku 11.500,- Kč, dále platí úvěrové splátky na hypoteční úvěr a úvěr na bydlení. Žalobkyně žalobu uzavřela tak, že hmotná a kulturní úroveň účastníků není stejná, žalovaný s ní nevede společné hospodaření, nakládá s finančními prostředky náležejícími do společného jmění manželů bez jejího vědomí a proti její vůli, má XXX, společné jmění manželů zatěžuje dalšími závazky a nepřispívá na její výživu a výživu dětí dle svých možností a schopností.

Žalovaný v průběhu celého řízení setrval na stanovisku, že podána žaloba by měla být jako nedůvodná zamítnuta. Tvzení žalobkyně, že žalovaný hospodaří s výnosy z vlastního příjmu zcela odděleně, není pravdivé. Žalovaný totiž naprostou většinu svých příjmů používá tak, že jimi hradí zajištění životní úrovně rodiny a tedy i zajištění životních rovněž žalobkyně. Na splátky hypotečního úvěru na nemovitost na adrese XXX platí žalovaný částku 14.773,- Kč měsíčně, před fixací hypotečního úvěru činila splátka 16.973,- Kč měsíčně. Dále žalovaný platí další úvěr na bydlení v XXX ve výši 8.555,- Kč měsíčně. Dále žalovaný platí veškeré platby spojené se správou, údržbou a opravami domu, v poslední době například nátěr podbití domu a nátěr domu. Podílí se i na financování potřeb nezletilých dětí účastníků, kterým kupuje oblečení, sportovní potřeby, mobilní telefony, počítačové hry. Pravdivé není ani tvrzení, že by žalovaný činil právní úkony přesahující rámec běžné zprávy společného jmění manželů. Pokud žalobkyně uvádí, že žalovaný bez jejího souhlasu zakoupil nové vozidlo značky XXX pak žalovaný uvádí, že šlo o ojeté vozidlo, které bylo zakoupeno za peníze získané prodejem staršího vozidla značky XXX. Dále bylo na leasing získáno do užívání žalobkyně vozidlo XXX. Pokud žalobkyně tvrdí, že bez jejího souhlasu byla žalovaným uzavřena úvěrová smlouva u XXX na úvěr v částce 200.000,- Kč, pak žalovaný uvádí že tento úvěr byl pořízen s vědomím žalobkyně. Jednalo se o přeúvěrování úvěru z roku 2006, který byl rovněž uzavřen se souhlasem žalobkyně.

Relevantním ustanovením, které je pro věc rozhodné a z něhož vyplývá okruh skutečností pro věc rozhodných je § 91 zákona o rodině, dle jehož odst. 1 manželé mají vzájemnou vyživovací povinnost. Dle odst. 2 neplní-li jeden z manželů tuto povinnost, určí soud na návrh některého z nich její rozsah, přičemž přihledne k péči o společnou domácnost.

Rozsah vyživovací povinnosti stanoví tak, aby hmotná a kulturní úroveň obou manželů byla zásadně stejná.

Dle § 96 odst. 1 zákona o rodině, který je nadepsán „společná ustanovení“ dle odst. 1 při určení výživného přihlédne soud k odůvodněným potřebám oprávněného, jakož i k schopnostem, možnostem a majetkovým poměrům povinného. Při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů povinného zkoumá soud, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu, popřípadě zda nepodstupuje nepřiměřená majetková rizika. Dle odst. 2 výživné nelze přiznat, jestliže by to bylo v rozporu s dobrými mravy.

Mezi účastníky nebylo sporné, že jsou manželé, toto soud měl v řízení za zjištěné.

Za sporné a přitom pro věc rozhodné soud považoval, jaká je hmotná a kulturní úroveň obou účastníků, zda žalovaný plní svou zákonnou vyživovací povinnost k žalobkyni a v jaké míře pečují účastníci o společnou domácnost.

Za potvrzení zaměstnavatele žalovaného je zřejmé, že tomuto poskytoval jeho zaměstnavatel plnění, uvedená přehledně v tabulce (*všechny částky jsou v Kč*).

měsíce	mzda	příspěvek na bydlení	neodebraná strava	zahraniční mise	odměna aj.
XII.09	39656	10200	3339		
I.10	39056	10200	4929		
II.10	63294	10200	795	98085,12	
III.10	37119	10200		119392	
IV.10	37119	10200		119392	
V.10	37119	10200		119392	
VI.10	37119	10200		119392	
VII.10	37119	10200		119392	
VIII.10	37119	10200	477	7714	
IX.10	37119	10200	4611		3840
X.10	37119	10200	2862		
XI.10	43329	10200	3180		
XII.10	40564	10200	2226		
I.11	35532	10200	3021		
II.11	65510	10200	4452		
III.11	35532	10200	4770		
IV.11	35532	10200	4611		

Ze spisu vedeného Okresním soudem v Pardubicích pod spisovou značkou XXX (zde je aktuálně řešena otázka výchovy a výživy nezletilých dětí účastníků tohoto řízení) je zřejmé, že v dalších měsících roku 2011 odpovídají jeho příjmy v podstatě měsícům leden, březen či duben 2011.

Z výpisů z účtu žalovaného za období od ledna 2010 do září 2011 je zřejmé, že jeho výdaje odpovídají tvrzením uvedeným v řízení opakovaně, naposledy na číslech listu 208 - 209 a 229-231, kde žalovaný souhrnně, vždy v rámci každého kalendářního měsíce označuje jím provedené platby. Soud tedy zjistil mimo jiné (s ohledem na obsáhlost výpisů z účtů, identifikaci jednotlivých plateb a její ztotožnění s tvrzeními žalovaného lze spolehlivě ověřit například z výpisů založených na čísle listu 187 – 206, kde je k platbám připojen komentář),

že žalovaný skutečně činil platby na společné úvěry účastníků a dále realizoval i další platby, vyplývající z výpisů. Samotné pro věc významné právní hodnocení těchto plateb z pohledu zákona o rodině soud uvádí níže.

V průběhu řízení učinili účastníci k dotazu soudu nesporným, že počínaje měsícem září již žalovaný neposkytuje na účet žalované částku 11.500,- Kč, jak činil v předchozím období. Toto vzal tedy soud v řízení za zjištěné.

Z přípisu zaměstnavatele žalovaného z 30.6.2011 je zřejmé, že veškeré odměny či jakákoliv jiná finanční plnění za účast na zahraničních misích vyplácená žalovanému jsou uvedena v potvrzení zaměstnavatele. V potvrzení zaměstnavatele nejsou zahrnuty položky náhrada stravného, náhrada za prokazatelně vynaložené náklady na ubytování a náhrada kapesného, vyplacené žalovanému v roce 2010 v částce 30.561,52 Kč (náhrada stravného) a 12.224,45 Kč (náhrada kapesného) a 62.662,24 Kč (prokazatelně vynaložené náklady za ubytování). V roce 2011 obdržel žalovaný náhradu stravného ve výši 10.525,20 Kč a kapesné 4.210,08 Kč. Dále je v přípisu popsáno, že kapesné je poskytováno účastníku zahraniční cesty na hrazení výdajů zejména soukromého charakteru jako jsou například výdaje za soukromé telefonické hovory, výdaje spojené s příjezdem a odjezdem do místa plnění úkolů, udržování šatstva, prádla, obuvi, doby užívání předmětů denní potřeby, za použití WC, koupelny nebo sprchy, na běžné společenské aktivity (vstupenky do kina, divadla, muzea, na sportovní utkání a podobně), za přepravu, která nesouvisí s plněním úkolů na zahraniční cestě, za použití bazénu, televizorů, za konzumaci nápojů v minibaru hotelového pokoje, na spropitné a podobně. Součástí přípisu byl seznam událostí s poskytnutými výdaji, v němž uvedené částky odpovídají ve svém součtu údajům uvedeným v přípise.

Z potvrzení zaměstnavatele žalobkyně je zřejmé, že tato dosáhla v měsíci prosinci 2009 čisté mzdy 22.464,- Kč, v měsíci lednu 2010 čisté mzdy 20.989,- Kč, v měsíci únoru 2010 čisté mzdy ve výši 21.491,- Kč, v měsíci březnu 2010 čisté mzdy 26.504,- Kč, v měsíci dubnu 2010 čisté mzdy 26.056,- Kč, v měsíci květnu 2010 čisté mzdy 30.611,- Kč, v měsíci červnu 2010 čisté mzdy 24.049,- Kč, v měsíci červenci 2010 čisté mzdy 25.805,- Kč, v měsíci srpnu 2010 čisté mzdy 26.682,- Kč, v měsíci září 2010 čisté mzdy 26.212,- Kč, v měsíci říjnu 2010 čisté mzdy 30.679,- Kč, v měsíci listopadu čisté mzdy 27.897,- Kč, v měsíci prosinci 2010 čisté mzdy 28.194,- Kč, v měsíci lednu 2011 má v čisté mzdě 21.556,- Kč, v měsíci únoru 2011 čisté mzdy 24.848,- Kč, v měsíci březnu 2011 na čisté mzdy 22.997,- Kč a v měsíci dubnu 2011 čisté mzdy 26.070,- Kč

Provedeny nebyly důkazy výsledkem svědků XXX, XXX, XXX, XXX – sestry žalobkyně, XXX-matky žalobkyně, neboť je soud považoval za nadbytečné a s tímto ostatně účastníky opakovaně seznámil při jednáních ve věci. Rozsah péče o společnou domácnost je soudu zřejmý z účastnických výslechů. Jak ostatně vyplývá z § 91 odst. 2 zákona o rodině, péče o společnou domácnost je jen jedním z kritérií, ke kterým soud v rámci řízení o výživné manželky musí přihlížet. Jak soud na několika místech odůvodnění uvádí, a jak vyplývá z citovaného ustanovení, hlavním kritériem je vyrovnání hmotné a kulturní úrovně manželů. Soud si je samozřejmě vědom toho, že účastnické výsledky mají své místo při provádění a hodnocení důkazů za situace, kdy tvrzené skutečnosti nelze prokázat jinak (viz § 131 občanského soudního řádu), ale jak je shora uvedeno, účastníci se v podstatě k míře péče o společnou domácnost vyjádřili shodně a soudu se tak jevílo jako nadbytečné (jak v ohledu časovém, tak finančním), aby k těmto skutečnostem byli vyslýcháni svědci. Není totiž rozhodné, jaké jsou důvody vedoucí ke zjištěnému způsobu vedení společné domácnosti, rozhodující je samotný stav vedení společné domácnosti a jeho důsledky. Přitom výslech

osoby, která by měla být mimomanželskou známostí některého z účastníků by měl samozřejmě své místo v dokazování za situace, kdy by takový účastník byl osobou k výživě oprávněnou. Tak tomu v dané věci není. Svědci se dále měli vyjádřit k tomu, jak pečují o společnou domácnost žalobkyně. K tomuto soud uvádí a na jiných místech odůvodnění uzavírá, že péče žalobkyně je zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o rodině, ostatně žalovaný netvrdí žádné skutečnosti, které by svědčily o opaku. Z listin provedených k důkazu je sice zřejmé, že vztahy mezi účastníky jsou výrazně narušeny (viz textové zprávy, oznámení o přestupcích, zásahy policejních orgánů), to však rovněž není důvod, proč svědky v dané věci vyslýchat a ohledně těchto okolností skutkový stav dopodrobna zjišťovat. Z výslechu svědku měly být soudem načerpány i poznatky o majetkové situaci žalovaného, zejména k jeho závazkům. Poznatky potřebné pro rozhodnutí ve věci soud získal z listin, které byly v řízení čteny. Nadto, i kdyby byly v řízení zjištěny (například navrženým výslechem svědka XXX) výlučné závazky žalovaného, jejichž existenci žalobkyně tvrdí, nemělo by to na rozhodnutí soudu žádný vliv. Tyto záležitosti musí účastníci vyřešit vzájemnou dohodou, případně cestou jiných soudních řízení. Jak již bylo totiž výše soudem uvedeno, rozhodnutím soudu by mělo být zabezpečeno spravedlivé a rovné nakládání s příjmy účastníků a z tohoto důvodu je uzavření výlučných závazků některého z účastníků naprosto bez významu, neboť k takovým závazkům by soud i v případě jejich prokázání nepřihlédl a pro určení výše vyživovací povinnosti.

Provedeny nebyly ani důkazy, od jejichž provedení žalobkyně po vysvětlujících tvrzeních žalovaného ustoupila (výslechy svědků XXX, XXX, XXX).

Co se týče výše měsíčního výživného, soud velice pečlivě zvažoval stanovení výše měsíčního výživného, a to zejména s ohledem na naprosto diametrálně odlišná stanoviska účastníků. Soud má zato, že masa prostředků představovaných příjmy ze zaměstnání účastníků musí být mezi účastníky tohoto řízení rozložena spravedlivě. I v případě, že manželství účastníků je v podstatě rozvráceno, nesmí nastat situace (respektive jí nelze z hlediska práva poskytovat ochranu), kdy bude jeden z manželů vylučován z nakládání s příjmy druhého manžela, které tvoří společné jmění manželů. To je ostatně zřejmé ze shora uvedeného ustanovení § 91 odst. 2 zákona o rodině, dle kterého hmotná a kulturní úroveň manželů má být stejná. V souladu s § 18 a 19 zákona o rodině mají manželé právo participovat na příjmech druhého manžela, nemohou být z nakládání s nimi vyloučeni například takovým způsobem, že povinný manžel použije příjmy ve prospěch třetích osob, či si vytváří oddělené úspory a z nakládání s těmito úsporami druhého manžela vylučuje. Žalovanému nelze upřít, že nikoli nepatrnou část příjmů (viz shora) využívá v souladu se zákonem o rodině k realizaci potřeb rodiny, domácnosti, případně k obnově svých pracovních sil v rámci provozování svých zálibových aktivit. Z potvrzení o příjmech žalovaného je však zřejmé, že žalovanému jsou zaměstnavatelem vypláceny prostředky v mnohem větším rozsahu, než v jaké výši prokazuje odůvodněné výdaje. Z nakládání s těmito příjmy však žalovaný žalobkyni prakticky vyloučil. Samozřejmě je třeba zohlednit, že k dosažení příjmů (jak v „běžných měsících“, tak při zahraniční misi) musel žalovaný v rámci studia a následně zejména v průběhu zahraniční mise vyvinout značné úsilí a nelze mu rovněž upřít ani to, že pro obnovu fyzických i psychických sil v souvislosti s prací v zahraniční misi může část příjmů využít pro sportovní i společenské vyžití. To ale v žádném případě neznamená, že by mělo jít o celou částku vyplacenou mu za účast v misi. Je to i žalobkyně, která je jeho účastí na misi po dobu jejího trvání omezena při běžném životě, neboť musí zabezpečit péči o nezletilé děti účastníků. Nadto třeba zohlednit i to, že se v době účasti žalovaného na zahraniční misi nadále účastnila pracovního procesu a ležela na ní veškerá tíha společné domácnosti a péče o nezletilé děti účastníků. I ona pak musela obnovovat fond svých sil.

K tomuto pak oběma účastníkům mohl a měl sloužit výrazně nadprůměrný příjem žalovaného. Pokud by účastníci s prostředky získanými na základě účasti žalovaného na zahraniční misi a tvořícími společné jmění manželů (srov. § 143 odst. 1 písm. a) občanského zákoníku) hospodařili způsobem obvyklým, došlo by s jistotou ke tvorbě poměrně významných úspor, případně by mohly být tyto prostředky použity na úhradu starších závazků účastníků apod. Přitom to je žalobkyně, která byla po celou dobu, po kterou žalovaný s těmito prostředky disponuje (tj. od data výplaty prvního měsíčního plnění za zahraniční misi) z nakládání s těmito prostředky v podstatě vyloučena, aniž by je mohla použít shora naznačeným způsobem (tvorba úspor, placení starších závazků účastníků apod.), případně je využít k uspokojování kulturních a společenských potřeb. V této souvislosti zejména soud poukazuje na to, že žalovaný vynaložil každý měsíc částku 2.872,- Kč za leasing motocyklu, který výhradně slouží jeho sportovnímu vyžití a dále vynaložil částku zhruba 160.000,- Kč za přestavbu automobilu na sportovní verzi, jak uvedl při své účastnickém výslechu.

Soud nepřehlédl, že prokázané výdaje žalovaného za běžný kalendářní měsíc mnohdy převyšují jeho „běžný“ příjem (za který soud považuje v roce 2010 částku 37.119,- Kč a v roce 2011 částku 35.532,- Kč) a lze bez jakékoli pochybnosti přisvědčit i jeho tvrzení, že má i jiné výdaje, než jaké prokázal a je schopen prokázat. V období, za něž byly vyžádány zprávy zaměstnavatele, ale ve dvou případech (měsíce březen 2010 a březen 2011) došlo k tomu, že i bez zahrnutí případné odměny za misi byla jeho mzda výrazně vyšší, než v měsících jiných. Výdaje převyšující běžný příjem má tak žalovaný možnost uspokojit ze svých zvýšených příjmů v těchto měsících a dále v případě potřeby částečně i z příjmu ze zahraniční mise. Nadto nelze přehlédnout, že sám žalovaný při svém účastnickém výslechu uvedl, že v týdnu přespává přímo v zaměstnání nebo u příbuzných. I z předpisů upravujících režim vojáků z povolání (například viz vyhláška Ministerstva obrany číslo 272/1999 Sb. o rozsahu a způsobu poskytování naturálních náležitostí vojákům v základní nebo náhradní službě a vojákům v záloze povolaným na vojenské cvičení) je zřejmé, že stravování má žalovaný v pracovních dnech zajištěno v zaměstnání. Pak lze tedy uzavřít, že oproti občanům, na které se uvedený předpis nevztahuje, má žalovaný co se týče hospodaření se svými příjmy lepší situaci, neboť v pracovních dnech nemusí vynaložit žádné nebo takřka žádné náklady na své stravování. Stejně tak je situace jeho a jeho rodiny lepší v tom, že nikoli nepodstatnou část nákladů (více než 10.000,- Kč měsíčně) na úvěry spojené s bydlením může uspokojovat z příspěvku na bydlení poskytovaného mu jeho zaměstnavatelem. Náklady na bydlení v pracovním týdnu žalovaný nemá, neboť se spokojuje s přespáním v zaměstnání či u příbuzných, jak sám uvedl. Úvěry na bydlení sice atakují poměrně významnou část jeho běžných příjmů, ale i po odečtení těchto výdajů je zde prostor pro výdaje další. Žalovanému nelze upřít a nezohlednit ani prokazatelné výdaje, které vynaložil ve prospěch nezletilých. Sám žalovaný ale při popisu svých výdajů uvádí, že z části pokládal za plnění své výživové povinnosti poskytování částky 11.500,- Kč. Ani tyto výdaje, spolu s výživným, které bude žalovanému v opatrovnickém řízení stanoveno však nemění nic na tom, že právo žalobkyně na výživné zde v požadované výši je.

Za určitých okolností by samozřejmě bylo možno za plnění výživové povinnosti zcela nebo alespoň zčásti považovat dobrovolné poskytování konkrétní finanční částky výživě oprávněné osobě či hrazení části nákladů za tuto osobu. V dané věci žalovaný do měsíce srpna 2011 zasílal žalobkyni částku 11.500,- Kč, kdy tvrdil, že jde o výdaje na nezletilé a domácnost. Z provedeného dokazování je zřejmé, že z této částky bylo 3.706,- Kč použito na leasing vozidla XXX a pojistné, částka 2.843,- Kč na penzijní a životní pojištění žalovaného (viz například e-mail založený na č.l. 169, kde jsou oba účastníky ohledně této částky ve shodě), dále pak na platby elektřiny, plynu, rozhlasových a televizních

koncesionářských poplatků a pojištění domácnosti. Soud uzavírá, že s ohledem na shora podrobně rozebraný institut výživného manželky a charakter tohoto výživného považuje tyto platby za výživné manželky pouze v rozsahu plateb leasingu na automobil XXX, neboť toto vozidlo užívá výhradně žalobkyně (byť mnohdy i ve prospěch společných dětí a účastníků). Možností užívat vozidlo se však vyrovnává alespoň zčásti hmotná úroveň účastníků, neboť tito mohou pro usnadnění svého života užívat osobní automobily.

Ve zbytku jde o uspokojování potřeb společné domácnosti účastníků a jejich nezletilých dětí (platby elektřiny, plynu, televizních a rozhlasových poplatků, pojištění domácnosti) či na potřeby výhradně žalovaného. Totožně pak soud vyhodnotil i platby na úvěry související s bydlením účastníků, i zde jde o plnění, kterým žalovaný v souladu s dohodou účastníků uspokojuje potřeby společné domácnosti účastníků a jejich nezletilých dětí. To samozřejmě neznamená, že by shora uvedené platby soud nijak nezohlednil při posuzování hmotné a kulturní úrovně žalovaného, neboť bez jakékoli pochyby se zaplacením této částky jeho hmotná úroveň snížila. Jak je ale výše uvedeno, stanovením výživného v rozsahu výroku rozsudku soud přiznává žalobkyni právo na spravedlivé naložení s příjmy žalovaného.

K nákladům v souvislosti s pořízením automobilů soud uvádí, že s ohledem na místo výkonu práce nelze žalovanému upřít, aby měl k cestám do zaměstnání automobil. S ohledem na náročnost jeho zaměstnání mu nelze upřít ani automobil vyšší třídy, které je ostatně ojetý. Náklady vynaložené na přestavbu automobilu na sportovní verzi však měl žalovaný přednostně použít za účelem plnění svých zákonných vyživovacích povinností, neboť nadstandardní výdaje (a takovým tento výdaj dle soudu je) je možno realizovat až po splnění zákonných vyživovacích povinností.

Soud má zato, že nelze vycházet pouze z příjmů, kterých žalovaný dosahoval v období od podání žaloby, pro posouzení důvodnosti žaloby soud tedy hodnotil i jeho hmotnou a kulturní úroveň v rozhodném období. Přitom soud samozřejmě zohlednil i to, že žalovaný má primárně dvojí vyživovací povinnost k nezletilým synům. Tu si v rozsahu vyplývajícím z pokladních dokladů a výpisů z účtu plní a pokud mu bude v opatrovnickém řízení stanovena povinnost platit další (tj. vyšší) výživné a zaplatit dlužné výživné (v opatrovnickém řízení je požadováno pro nezletilé XXX a XXX výživné pro dobu do rozvodu manželství účastníků ve výši 14.000,- Kč a 15.000,- Kč měsíčně, počínaje 1.1.2010 a pro dobu po rozvodu manželství ve výši 15.000,- Kč a 16.000,- Kč měsíčně), je soudu zřejmé, že z části bude muset žalovaný tyto své zákonné povinnosti uspokojit z příjmů ze zahraniční mise. Ten mu byl vyplacen v období od února do srpna roku 2010 v celkové výši přesahující 700.000,- Kč. Žalovaný uvádí, že dle předložených důkazů zbývá mu na zajištění jeho životního standardu jen naprosto minimální množství prostředků. Při tom však tyto své prokázané výdaje staví oproti „běžným“ (rozuměj ve smyslu shora uvedeném) příjmům a naprosto opomíjí příjem ze zahraniční mise. Při uvedené argumentaci žalovaného by velice obtížně mohl ušetřit například na přestavbu automobilu na sportovní verzi, když takřka celý svůj „běžný“ příjem a mnohdy i více vynaloží v kalendářním měsíci na potřeby rodiny, manželky a nezletilých dětí.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl a přiznal žalobkyni právo na výživné za požadované období a v požadované výši. S ohledem na skutečnosti uvedené v závěrečném návrhu žalovaného se soud ještě zabýval posouzením uplatněného nároku dle § 96 odst. 2 zákona o rodině, dle kterého nelze výživné přiznat, jestliže by to bylo v rozporu s dobrými mravy. Soud má zato, že v dané věci tomu tak není. Dokazováním byly zjištěny konflikty mezi žalovaným a sestrou žalobkyně. Z předložené e-mailové komunikace vyplývá, že účastníci jsou spolu v kontaktu ohledně řešení ekonomických otázek rodiny, přičemž z této

komunikace nevyplývají žádné skutečnosti, které by bylo možno posoudit jako důvod pro nepřiznání výživného. Pěstování syndromu zavrženého rodiče ze strany žalobkyně vůči žalovanému nebylo do okamžiku uvedení této skutečnosti v závěrečném návrhu tvrzeno a tedy nebylo a nemohlo být k němu jakékoli dokazování vedeno.

Za dobu do vyhlášení rozsudku vznikl žalovanému na výživném dluh (za období od 27.1.2011 do 31.10.2011, tj. 9 měsíců x 12.000 + poměrná část výživného za měsíc leden 2011) . Soud neumožnil žalovanému splnit jej ve splátkách, neboť nejde o takovou částku, kterou by z příjmů žalovaného za poslední období nebylo možno zaplatit.

Zamítnut byl návrh žalobkyně na vyslovení předběžné vykonatelnosti dosud splatného výživného a to z následujících důvodů. Dle § 162 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu jsou předběžně vykonatelné jsou rozsudky odsuzující k plnění výživného. Dle odst. 2 citovaného ustanovení na návrh může soud předběžnou vykonatelnost rozsudku vyslovit, a to ve výroku rozsudku, jestliže by jinak účastníku hrozilo nebezpečí těžko nahraditelné nebo značné újmy. Soud má zato, že v dané věci žalobkyni nebezpečí těžko nahraditelné nebo značné újmy nehrozí. Rozsudek ohledně výživného je předběžně vykonatelný již ze zákona. Nadto, jak soud popsala shora, je výsledkem tohoto řízení spravedlivé naložení s příjmy žalovaného oběma účastníky tohoto řízení. Žalobkyně disponuje příjmem v hladině průměrné mzdy v České republice, žalovaný zabezpečuje zaplacení splátek úvěrů na bydlení účastníků a jejich nezletilých potomků, do srpna 2011 nadto poskytoval plnění, z nichž bylo možno uspokojit zejména smluvní požadavky dodavatelů energií a zaplatit leasingovou splátku na automobil užívaný žalobkyní. Skutečnosti uvedené žalobkyní jako důvody pro vyslovení předběžné vykonatelnosti nejsou takovými důvody, které má § 162 odst. 2 občanského soudního řádu na mysli.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst.1 občanského soudního řádu. Soud přiznal žalobkyni, která měla v řízení plný úspěch, proti žalovanému právo na náhradu nákladů, představovaných odměnou advokáta 51.700,- Kč, určenou dle § 3 odst. 2 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění platném ke dni zahájení řízení, paušální náhradou hotových výdajů advokáta dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném ke dni uskutečnění úkonu, 14 x po 300,- Kč, náhradou za čas strávený na cestě k jednání soudu dle § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v rozsahu 6 půlhodin po 100,- Kč a cestovným 945,- Kč (3 x trasa Hradec Králové-Pardubice a zpět (vždy 2 x 25 km), průměrná spotřeba automobilu 7,5 l na 100 km doložená technickým průkazem vozu, cena pohonných hmot dle vyhlášky 462/2009 Sb.) a dle § 140 odst. 2 občanského soudního řádu 20 % daní z přidané hodnoty z odměny advokáta a paušálních náhrad. Zástupkyně žalobkyně je totiž plátcem této daně a dle zákona č. 235/2004 Sb. jí vzniká povinnost tuto daň státu odvést. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit k rukám advokátky žalobkyně (platební místo dle § 149 odst. 1 občanského soudního řádu).

V souladu s § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. vznikla žalovanému povinnost zaplatit státu soudní poplatky ze žaloby ve výši 7.200,- Kč (dle § 6 odst. 3 citovaného zákona a položky 5 písm. b) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou citovaného zákona, a to ve znění platném ke dni zahájení řízení). V řízení úspěšná žalobkyně je totiž od placení soudního poplatku osvobozena dle § 11 odst. 2 písm. c) citovaného zákona a na žalovaného poplatková povinnost přechází. Základem poplatku je částka 720.000,- Kč (12.000,- Kč x 12 měsíců x 5 let, viz § 6 odst. 3 citovaného zákona).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů prostřednictvím Okresního soudu v Pardubicích, ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Rozsudek odsuzující k plnění výživného je předběžně vykonatelný.

V Pardubicích dne 8. listopadu 2011

Mgr. Pavel Tureček, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Jeníková